

Hulp als mama uit de cel mag

By Benneker, Frank

Source: DDL

Monday, March 27, 2006

Edition: Roermond, Section: Limburg, Page M1

Venray

Door Frank Benneker

Moeders die uit de gevangenis komen hebben vaak moeite met het oppakken van hun leven. Na een onderbreking moeten zij hun rol als opvoeder weer vervullen. Maar de kinderen zijn vaak van hun moeder vervreemd geraakt en de maatschappij wijst ze met de vinger na.

Esther* uit Venray, moeder van drie kinderen, heeft twee keer in de gevangenis gezeten. De eerste keer, in 2002, twee maanden voor inbraken. De tweede keer, in 2003, negen maanden voor mishandeling en beroving. Daarnaast heeft ze eind dit jaar een maand gezeten vanwege een uitstaande werkstraf.

"Ik heb twee keer moeten meemaken dat ik mijn kinderen moest afstaan. De oudste zit in een internaat, de middelste wordt door mijn zus opgevoed. Door de straf heb ik mijn kinderen anderhalf jaar niet kunnen zien. Dat had niet alleen op mij, maar vooral op de kinderen een enorme impact. De oudste is een echt moederskindje. Gelukkig ziet ze me nog altijd als moeder, ook al ben ik lang weggeweest." Esther heeft haar twee oudste kinderen nog niet terug, op dit moment heeft ze alleen haar jongste zoontje in huis. Eind dit jaar komt waarschijnlijk de oudste terug naar huis.

De hereniging met het kind, na de detentie, gaat meestal niet vlekkeloos, vertelt Cecilia van der Geest, die het moedermaatjes-project voor Humanitas coördineert. Humanitas Gezin in Balans biedt deze vrouwen een steuntje in de rug met zogenaamde moedermaatjes. Dat zijn vrijwilligers die ex-gedetineerde moeders begeleiden bij het herinrichten van hun leven. "Vaak is het kind tijdens de gevangenschap van de moeder opgevoed door een oma, tante of ander familielid, of ze gaan naar een pleeggezin", vertelt Van der Geest. "Het kind is vaak gehecht geraakt aan de niet-natuurlijke moeder. Ik ken een vrouw waarvan het kind tijdens het verblijf in de gevangenis is grootgebracht door zijn oma. Toen die vrouw vrijkwam ging ze weer bij haar moeder, diezelfde oma, inwonen. Het kind zei 'mama' tegen zijn oma en niet tegen de echte moeder. Als moeder is dat erg pijnlijk."

Nu Esther haar straffen heeft uitgezeten, vindt ze het tijd om schoon schip te maken. Om haar daarbij te helpen krijgt ze binnenkort ondersteuning van een moedermaatje. "Daar kan ik veel aan hebben, want ik ben niet zo slim. Op het internaat gebruiken ze vaak van die moeilijke woorden, zij kan me helpen om daar de weg te vinden. Ik heb het liefst een oudere vrouw met de nodige opvoedervaring. Mijn dochter gedraagt zich echt verkeerd. Agressief, trappen en spugen. Met een moedermaatje kan ik overleggen wat ik moet doen, want ik zit dan met de handen in het haar. Ik ben niet zo iemand die een kind een pak voor de broek geeft. Ik wil een ander leven voor mijn kinderen dan ik heb gehad."

Esther woont momenteel met haar man en jongste kind in een eengezinswoning in Venray. Het begin is er, maar hulp is welkom. "Dat ik in de gevangenis heb gezeten, heeft echt geholpen. Het klinkt raar, maar ik was hartstikke blij met die negen maanden gevangenisstraf. Eindelijk op een veilige plek, zonder drugs, alcohol en slaag. Ik hoefde niet constant achter me te kijken. Daarom zag ik er enorm tegenop om vrij te komen. Ik wilde helemaal niet meer vrijkomen, ik was bang voor de buitenwereld."

Hoewel Esther clean is en haar gevangenisstraffen erop zitten, is haar straf nog lang niet afgelopen, vindt ze. "Je straf is niet voorbij als je vrijkomt. Vooral instanties wijzen je met de vinger na. Ik lieg mensen voor bij sollicitaties, want ik durf ze niet te zeggen dat ik in de gevangenis

heb gezeten. Als ik dat op het uitzendbureau vertel, word ik opnieuw veroordeeld."

Daar is Wies* uit Bergen, die als moedermaatje ex-gedetineerde vrouwen begeleidt, het hartsgrondig mee eens. "Die vrouwen worden in het diepe gegooid en overal met de vinger nagewezen. Zie je dan maar eens staande gehouden. Geen huis, geen uitkering, geen meubels. Wij hebben de mazzel gehad dat we een opleiding gehad hebben en van onze ouders warmte hebben meegekregen. Maar daarom hoeven we mensen die dat geluk niet hebben gehad toch niet te veroordelen. Niet meteen dat opgestoken vingertje, maar kijk eens naar wat de oorzaken van de criminaliteit zijn."

Wies heeft het afgelopen jaar een Antilliaanse vrouw, moeder van een groot gezin, begeleid. Ze zat zeven maanden vast voor drugssmokkel en was in die tijd zwanger van de achtste. Zij heeft een tijd in de stad gewoond en woont nu in een dorp in Noord-Limburg. Dat is volgens Wies een goede plek.

"Gelukkig is ze weg uit de Randstad. Daar zitten de Antillianen de hele dag bij elkaar, en daar komt volgens haar uiteindelijk weinig goeds uit. De stap naar de criminaliteit is dan nog maar een kleine. In een dorp wordt ze gedwongen contact met de autochtone bevolking te maken, en dat heeft een betere invloed op haar."

Het begin ging met vallen en opstaan, vertelt Wies. "Je moet eerst het vertrouwen zien te krijgen. In de loop der tijd hebben we een goed contact gekregen en is er een band ontstaan. Ik vroeg haar laatst wat er het afgelopen jaar gebeurd is. Ze zei dat ze weer vertrouwen in de mensheid heeft gekregen." De situatie van de Antilliaanse vrouw was een jaar geleden 'niet rooskleurig', vertelt Wies met gevoel voor understatement. "Op een gegeven moment had ze geen geld om melk voor haar kind te kopen. Ik ben met haar om de tafel gaan zitten en heb haar gezegd: het maakt me niet uit hoe je het doet, maar in de eerste plaats zorg je dat je kind te eten heeft."

Het is absoluut niet de bedoeling dat een moeder afhankelijk van haar moedermaatje wordt, benadrukt Wies. "Toen ze geen geld had om eten te kopen voor haar kind had ik het liefst mijn portemonnee gepakt, maar dat is niet de bedoeling. Het kostte me enorm veel moeite dat niet te doen. Maar je moet geen dingen voor ze doen, maar ze alleen de weg wijzen." Het klinkt als een cliché, maar Wies haalt de voldoening van haar werk uit de dankbaarheid van de moeder die ze begeleidt. "Dat je samen iets bereikt hebt. Ze kan er nu mee verder. En ook al is ons project afgelopen en ga ik een andere moeder helpen, ze mag me altijd bellen. En dat gaat wel gebeuren, denk ik. Ze vindt dat ze kan gaan werken, maar zover is ze nog niet. Wat dat betreft, is een jaar wel erg kort."

Esther kijkt in elk geval uit naar de hulp van een moedermaatje. "Door alles wat ik heb meegemaakt, ben ik geen prater. Ik ben blij dat ik straks iemand heb die er niet emotioneel bij betrokken is. Iemand die de deur uitloopt en er dan niet meer aan denkt. Die kan veel beter een objectief advies geven."

* Om privacy-redenen zijn de namen Esther en Wies gefingeerd. Humanitas is nog altijd op zoek naar vrijwilligers die als moedermaatje willen helpen.

Zij kunnen contact opnemen met Cecilia van der Geest: 06-16536250 of reageren via e-mail:

gezin.in.balans@planet.nl

....ik ken een vrouw waarvan het kind tijdens het verblijf in de gevangenis is grootgebracht door oma ... archieffoto DDL

Photo Caption: Venray

Door Frank Benneker

Moeders die uit de gevangenis komen hebben vaak moeite met het oppakken van hun leven. Na een onderbreking moeten zij hun rol als opvoeder weer vervullen. Maar de kinderen zijn vaak van hun moeder vervreemd geraakt en de maatschappij wijst ze met de vinger na.

Esther* uit Venray, moeder van drie kinderen, heeft twee keer in de

gevangenis gezeten. De eerste keer, in 2002, twee maanden voor inbraken. De tweede keer, in 2003, negen maanden voor mishandeling en beroving. Daarnaast heeft ze eind dit jaar een maand gezeten vanwege een uitstaande werkstraf. "Ik heb twee keer moeten meemaken dat ik mijn kinderen moest afstaan. De oudste zit in een internaat, de middelste wordt door mijn zus opgevoed. Door de straf heb ik mijn kinderen anderhalf jaar niet kunnen zien. Dat had niet alleen op mij, maar vooral op de kinderen een enorme impact. De oudste is een echt moederskindje. Gelukkig ziet ze me nog altijd als moeder, ook al ben ik lang weggeweest." Esther heeft haar twee oudste kinderen nog niet terug, op dit moment heeft ze alleen haar jongste zoontje in huis. Eind dit jaar komt waarschijnlijk de oudste terug naar huis.